kozólag a következőkben beszélt a képvásárlás előzményeiről:

Mindenütt elfogadott szabály a művelt nemzeteknél, hogy ha a vásárlandó képeket műárusoktól, vagy magánosoktól akarják vásárolni; rendesen kiküldi az állam a *képtár igazgatóját s egy hivatalnokát, de mellékük ad még egy szakértőt, a ki nem tartozik a képtárhoz.* Minthogy az igazi műtárgyak Európaszerte nagyon megfogyatkoztak: az az eljárási mód, hogy nyilvános árverésen vásárolnak. Ilyen árverésekre az igazgatót egyedül is kiküldhetik, de ilyenkor szigorúan megszabják, hogy mennyire terjeszkedhetik. Ha az igazgatóban van tudás és becsületesség, ezt az eljárást követhetik, mert az árverést 7—14 napig tartó kiállítás előzi meg s ezen kiállításon meggyőződést lehet szerezni a tárgyak értékéről.

Pulszky Károly a magánosoknál való vásárlásokra is egyedül ment. Mikor kiment, azzal biztatta a kormányt, hogy jó forrásokat tud, a hol képeket lehet vásárolni családoktól és magánképárusoktól. A kormány részéről annak idején Csáky Albin gróf miniszter nem nagyon pártolta az ezmét, hanem *Weberle* miniszterelnököt sikerült Pulszkynak rávenni, hogy a dolgot forszírozza.

— Lehetett-e rá gondja Pulszkynak, hogy magánosoktól becsületes dolgokat vásároljon? — kérdezte tudósítónk.

— Alig képzelhető ez. Mert Olaszországban kétféle kép van. Vagy nagyon értékes, vagy semmit sem érő. Az értékes tárgyak gazdag előkelő családoknak, vagy képtáraknak birtokában vannak, azok nem eladnak meg tőlük. Piaczra kerülnek ellenben százezer-számra azok a dibdáb munkák, melyekkel el van árasztva Olaszország s melyekből sok családban van 200—300 darab. Olyan portékák ezek, melyekből multkorában egy budapesti antiquárius is hazahozott hatszáz darabot s itt Budapesten 25—30 frtért vesztegette darabját, de Olaszországban *[illegible] évszázban meg lehet venni [illegible] forintért. Pulszky Károly[illegible] ilyen kiállításokból is [illegible] sokat.*

— Mely vidékeken vette Pulszky a képeket?

— Ő leginkább Brescia és Verona környékén várárolt *kisebb családoktól képeket.* Állítólag Modenában is volt s onnan is hozott néhány darabot.

— Sokat beszélnek a Scarpa-féle árverésről, hogy ott Pulszkynak pénzébe került volna az, hogy egyes közegeket meg kellett vesztegetnie, hogy a képeket behozhassa?

— Ez a *legnagyobb abszurdum.* Fennállott ugyan Olaszországban a Pasca-féle törvény, melyet azért hoztak, hogy a műkincsek szét ne forgácsolódjanak, de minthogy később látták, hogy ez a törvény egyes elszegényedett családokat tönkre tett, a törvényt 5—6 év óta nem alkalmazzák. A mi pedig speczialiter a nagy aukciókat illeti, czéknél a törvény szóba sem jöhet, mert czéket a képeket, miután az olasz kormány visszatartja, a melyeket meg akar tartani, szabadon vehetők. El nem képzelhető, *hogy vásárt hirdessenek s a képeket elvinni ne engedjék, sem pedig, hogy valaki oda vásárolni menjen azzal a tudattal, hogy aztán a vásárolt tárgyakat nem szabad elvinnie.*

— A Rafael-kép értékéről szeretném véleményét hallani.

— A Rafael-képet Pulszky 1895. november 15-én vásárolta a Scarpa-féle árverésen. Ennek a képnek az autentikus voltát megtagadja a német bírálat; az olasz bírálók nagy része viszont valódinak tartja. Csak az a kérdés, hogy a Pulszky által küldött kép valóban ugyanaz, *a mi a Scarpa-képtárban szerepel? Annak a katalogus száma 52.* Utána kellene nézni.

— A velenczei antikváriustól vásárolt Ádám és Éva szoborra vonatkozólag szintén gyanus hírek szállonganak. Mit vél erről?

— Ha *Pulszky*nak az volt az utasítása, hogy renaissance-kori tárgyakat vásároljon, akkor roszul vásárolt, mert mind a két dolog *renaissance-utánzat*, s a velenczeiek általános tudata szerint egy Marini nevű fiatal szobrász munkája. A két szobor közül, az egyikkel Ádámmal, a Louvreet is be akarták egy izben csapni, meg is vásárolta, de aztán visszaküldte, visszakövetelte és visszakapta a vételárt.

— A látott képekről mi a véleménye? Ugy tudom, hogy meltóztatott látni a Pulszky által vásárolt képek egy részét: valjon milyen értékűek ezek?

— Két kép van, ami megér 10—20.000 frankot, a többi gyenge dolog, ezeket rászózták Pulszkyra.

— A hitvány értéktelen dolgokat.

— Igen.

— Hogy vásárolhatta Pulszky ezeket a tizhuszfrankos képeket?

— Kérem szépen, a mi eladó, azt eladják. Attól függ, hogy laikus vásárolja-e azokat, vagy akadémikus. A laikus megkapja olcsóért, az akadémikus drágáért.

— Az Esterházy-képtár rézmetszeteiről és kézrajzairól beszélnek szintén sokat.

— Az Eszterházy képtárt másfél millióért megvette 1867-ben az állam. A képtár legérdekesebb része a rézmetszettek és kézrajzok, hámulatos szépgyűjteménye. Ezeket még nem látta senki. Katalógus róluk nincs. A rézmetszetek és rajzok ott hevertek Pulszky Károly magánlakásán, melyből ő egy részt bérbe is adott. A műkincseket ellenőrizni sem lehetett. A hagyomány az, hogy a kézrajz és metszetgyűjtemény rendkívül gazdag, első rangu műkincsek ezek. Az utolsó időben volt szó róla, hogy tárlatot csináljanak számukra, de ezt a tervet megakasztották.

— Hogyan jutottak-e kincsek a Pulszky kénye-kedve szerint való birtokába?

— Mikor a Pulszkyak bejöttek, állás kellett minden Pulszkynak. A képtár igazgatói állásra ekkor pályázott *Zichy* Mihály is. És megtörtént az a skandalum, hogy a világhirűvé vált Zichyt mellőzték, mert a fiatal könnyelmű Pulszky Károlynak szüksége volt az 1800 frttal és lakással javadalmazott állásra.

— Elvesztek-e ezek a tárgyak?

— Ha elvesztek, elvesztek. Azonban megtörténhetik, *hogy pótolják* [illegible] zodni a dologból, mert manapság [illegible] olyan tökéletes fakszimileket lehet készíteni, hogy az eredetiektől, a ki nem szakértő, nem tudja megkülönböztetni. Ellenben az igazi szakértőt nem vezethetik tévutra, azzal a kifogással sem, hogy az Esterházy-képtárban is lehettek hamisítások, mert mindentől eltekintve, azért sem lehetett ott hamisítás, mert abban az *időben még nem rendelkeztek a fakszimilés és oly eszközökkel, mint most.*

— Lehet-e bizalmunk a most küküldött bizottságban?

— Annyit mondhatok, hogy a bizottság egy tagja sem szakértő, még Radisich Jenő sem szakértő, mert ő inkább iparművészeti tárgyakkal foglalkozott. Az egyik rész semmit se ért a dologhoz általában, a másik rész pedig rokonságban van a Pulszkyékkal.

— Utána nézünk a genealógiai munkáknak és határozottan konstatálhatjuk, hogy sem olasz, sem német, sem francia nemzetiségi könyvekben Chevigni grófokat nem találtunk. Vajjon ki lehet az a Chevigni grófné, a ki Pulszkynak képet vásárolt?

— Jó volna azt kutatni, hogy ez a *grófné nem-e azonos azzal a párisi szaszonettel, a kinek Pulszky ötszáz fort ért egy fogat csináltatott.*

— Még egyet! Ugy tudjuk, hogy Peregrini, ki Pulszky titkárául van alkalmazva a képtárnál, nem tulságosan szakértő. Peregrini *gazdasági pályára készült, később a zeneakadémiában volt titkár* s mert ez az állás neki nem tetszett, áthelyezték a képtárba. Képesnek tartja-e ő erre az állásra?

— E kérdésben nem nyilatkozhatom.

— Szükséges-e, hogy a képtár titkára oly valaki legyen, a ki a képekhez nem ért?

— A *képtárnak* erre nincs szüksége.

Beszélgetésünk ezzel véget ért.

Pulszky lovagiassága.

Már említettük, hogy *Pulszky* Károly 1889-ben párbajt forszírozott Polónyi Géza képviselővel. A párbajra inkább ürügyet, mint okot Polónyinak a következő közbeszólása szolgáltatott.

— *Ugy látszik, megint hívatott akarnak a Pulszkyk!*

E közbeszólásra *Pulszky* Károly másnap Polónyihoz segédeit, a ki kijelentette, hogy elküldte Pulszky Károly orsz. képviselővel már megy noha dolgát, s noha a képviselőt nem lehet felvégezte a a honvédhadnagytól, és *Pulszky Károly* elválasztani *bőszi okoknál fogva, a melyeket nyomban urat különösen tartja lovagias emberek, hajlandó az felszólít.* Ez igy került bele szóról-szóra a jegyzőkönyvbe. *Polónyi* segédei voltak: *Komjáthy* Béla gyűrűkönyvbe. Gábor gr. *Károlyi*

A párbaj másnap megtörtént. A Kaszinó kossuthfalvi kertjében, miután el [illegible] a régi lövészmytérem megakadályozta párbaj lefolyását. A párbaj egyik feltétele szerint, hogy a csütörtök is lövésszámba megy, első lövés *Pulszky*t illette, pisztolya csütörtöt mondott. ő azonban mellénye zsebéből egy [illegible] vett elő s még a czélzási időn belül ujra a [illegible] lőni. De akkor a vezénylő segéd, Vicsián ezredes [illegible] valt: Megálljon! Nem szabad lőnie! Polónyi levegőbe lőtt. A párbaj után Polónyi képviselő [illegible] nyujtott Pulszky segédeinek, *de cele nem [illegible] ki.*

A párbaj ilyetén lefolyását az ujságok hivan közölték, de azért *Pulszky* Károly gáncs nélküli gentlemann maradt, párbajozott, segédkezett, képeket vásárol, és nem vásárolt. A bizalom [illegible] csak [az] örültek házának küszöbén szakadt meg.

A kiegyezési tárgyalások.

— Saját tudósitónktól.

Budapest, febr. 6.

A vám- és kereskedelmi szerződések megujítása tárgyában az osztrák miniszterekkel folytatott tárgyalások tegnap miként azt már jeleztük — egyelőre végét [illegible] és most már csak február végén fognak [illegible] Bécsben felvétetni.

Ez alkalommal lapunk [illegible] dolgozótársa [illegible] az osztrák politikusok [illegible] a kiegyezési tárgyalások menetéről a következő megjegyzéseket tette:

Ő felsége ugy az osztrák, mint a magyar kormányt arra utasította, hogy egymással szemben a lehető legnagyobb előzékenységet tanusítsák és az egyik állam a másiknak jogos és méltányos érdekeit lehetőleg kielégítse. Ez képezte a korona egyedüli utasítását, midőn a két kormány a kiegyezési tárgyalásokat megkezdette. Hirlik ugyan az is, hogy legmagasabb helyről az a kívánság is kifejeztetett, hogy a tárgyalások minél előbb befejeztessenek, mert semmiért sem neheztel a korona annyira, mintha az állandóság biztosítékát nyujtó szituációk helyett provizóriumokkal kell megelégedni.

Az osztrák politikai köröket már egészen áthatotta az a remény, hogy Magyarország kvótája felemeltessék. Én, — ugy mondá a politikus — kijelentem Magyarország helyzetét, *nem hiszem, hogy e remény megvalósulna, mert nem hiszek abban, az oly sokat hangoztatott felsőrágóban sem, mely Magyarországon állítólag létezne.*

Az igaz, hogy Magyarország ma igen dilemmatikus helyzetben van. A millennium évében a kormány és talán az állam is attól a törekvéstől [van vezérelve, hogy az ország állapotát minél kedvezőbb szinben feltüntesse, másrészt meg azonban azt a kidicsérést anyagi áldozatok árán — a kvóta felemelésével — megcsinálni alig állhat a nemzet érdekében.

Ezért a kvóta felemelésének es[illegible] a mennyiben az a jelenlegi tárgyalások alatt csak per tangentem is érintetett — valami nagy lelkesedésre nem talált. Nem is hiszem, hogy valami lenne belőle. A két kormány e helyett valamely mind a két államban fennálló adónem felemelésével fog a közös kiadásoknál felmerülő több szükségletek fedezésén segíteni.

Badeni gróf a kiegyezési kérdésekben teljesen tájékozatlan. Mint galiczai helytartó évek hosszu során át teljesen távol állt a pénzügyi politikától, azután a lengyelek eo ipso nem igen foglalkoznak a kiegyezési kérdéssel. Nekik az ugy szólva terra inkognita. A tárgyalásokat osztrák részről ezért tu-

gadságba[illegible]n. (Élénk helyeslés a bal- és szélsőbalon.)

[illegible] azt, hogy kis nemzet vagyunk ahhoz, hogy [illegible] utolérhessük, vagy meg is haladhassuk. Európa csak egy város volt és mégis az egész világot hódítással lehet keresztül vinni. (Élénk helyeslés a szélsőbalon.) mert akármit is csak az államok és szélsőbalon.) mert akármit is helyeslés a bajor a mai rendszer mellett, lehetetlen mond a miniszter[illegible]ben való nevelés. (Úgy van! a a nemzeti szellem a tanítók között is van 20 százalékban) hiszen beszél jól magyarul és 1233 olyan [illegible] nem taníthatók a magyar nyelvet. Iskolá[illegible] a szélsőbalon.) A nem államosított iskolákkal [illegible] magyar vidékeken érték el eredményeket és nem szól ez a fővárosra nézve, ahol örömmel tapsolja, hogy most már az utczán járó gyerek is magyarul beszél. (Élénk tetszés balfelől.) Mégsem győzódni arról, hogy a hazának van szüksége az iskolák államosítására és akkor nem fogunk-e akadályt gördíteni, mert még a költségek szinek olyan nagyok, mint amilyenek hiszik, t. utóvégre az állampolgároknak mindegy lesz iskolák fentartásához filléreiket, mint felekezetek vagy pedig mint állampolgárok adják-e. (Élénk helyeslés a bal- és szélsőbalon.)

Véleménye szerint, *a ki egyszer magyar államot akar, annak más kell az iskolák államosítását is*, ha ezt Ishan megtehetik volna, ma talán nem lennénnek nemzetiségi, sem felekezeti villongások. (Zajos tetszés balfelől.) *Mégsit a költségvetést nem fogja el, mert ennek a kormánynak semmi szava nincs* (Élénk helyeslés a bal- és szélsőbalon), *ezért ennek a kormánynak a kezére nem biz semmit pénzt.* (Zajos helyeslés és tetszés a bal- és szélsőbalon.)

Pogrányi József (Felkiáltások: Ma! Holnap! Holnap!)

Elnök: Méltóztassék!

Pogrányi József az államegység érdekében azt óhajtaná, hogy egoldatlan kulturális feladataink ne legyenek. Azt óhajtja, hogy e tekintetben a közegyetértés legyen minden cselekedetnek forrása. (Helyeslés a szélsőbalon.) mert a kulturális haladás szükségessége kell, hogy minden hazafit áthasson. Ezt azonban kell, hogy a népoktatás nagy kérdése megfelelően kiegyenlítse, éppen azért, ha van elhatározó erő a miniszterben, akkor szánja rá magát aprólékos javítások helyett nagy reformokra és vigye keresztül a nem[illegible] az államosítást. Helyeslés a szélsőbalon.) [illegible] nemzeti eszme [illegible] szélsőbalon.) [illegible] az iskolákkal csak azt kívánjuk, hogy az állam hivatalos nyelvét tanítsák, de ahhoz nem ragaszkodnék, hogy a tannyelv is magyar legyen.

Vajay István: Mit akkor mire való?

Pogrányi József szerint, míg alkotmánynak fenn áll és történeti jogaink megleszenek, addig nem kell féltení önállóságunkat nyelvi tekintetben sem és addig a magyar faju öntudat sem fog kihalni. (Élénk helyeslés a szélsőbalon.) Ezért kárhoztatja, hogy pl. a legutóbbi választásoknál éppen Stomfán és éppen a nemzetiségekkel szemben éltek vissza a hatalommal. (Helyeslés a szélsőbalon.)

Beszéde további folyamán a néptanítók javadalmazásának emelése mellett emel szót, majd a tanfelügyelői intézmény hibáiról beszél. A nemzetiségi tanítókról nem akar ezuttal megemlékezni, csak azt a felségfolyamodást, említi fel, melyben román tanítók és papok a memorandum-per szökevényeinek a megkegyelmezést kérik. Mindezeknél fogva nem hisz, hogy a népoktatási törvény egyszerű revíziójával segíteni lehet-e bajokon. Végezetül a néppárt ügyéről beszél, melynek törekvéseit a legnagyobb mértékben elismeri és bár bizalommal a kormány iránt nem viseltetik, a költségvetést mégis megszavazza. (Helyeslés balfelől.)

Elnök megállapítván a napirendet, az ülést 2 óra 25 perczkor berekeszti.

Pulszky Károly ügye.

(Saját tudósítónktól.)

Budapest, febr. 6.

Még [illegible] évtelen áll annak a 400,000 forintnak az ügye, melyet *Pulszky* Károly a szépművészeti muzeum czéljára a kezéhez kapott. A parlamenti körökben a legnagyobb felháborodást keltí az a hallatlan könnyelműség, melyet ily nagy összegnek ellenőrzés és engedély nélküli hováforditása körül tanusittatott. Fokozza az elkeseredést az a körülmény is, hogy mindinkább világosabban kitűnik, hogy a kormány már régebben értesülve volt a fennálló szabálytalanságokról, de azért még sem tartotta szükségesnek a kellő intézkedések megtételét. Ugy a kormánypárt egyik ismert tagja, Fenyvessy Ferencz is felhívta már a nyár folyamán Wlassics miniszter figyelmét azokra a hírekre, melyek Olaszország földjén terjesztetnek Pulszky Károly felől.

Fenyvessy Ferencz országgyűlési képviselő a mult esztendőben nagyobb utazást tévén Olaszországban, több előkelő műkereskedő üzletében is megfordult, hogy tőlük saját maga számára antiquitásokat vásároljon.

A műkereskedők, a mint megtudták, hogy *Fenyvessy* magyar ember, azonnal *Pulszky* Károly felől kérdezősködtek és elpanaszolták, hogy az országos képtárak igazgatója nagyobb értékben vásárolt tőlük műtárgyakat, de az ér tetemes részével adós maradt és másképpen is megrövidítette őket.

Történt ez pedig abban az időben, mikor Pulszky Károly számára a 246 ezer frt már régen folyósítva volt.

Fenyvessy Ferencz visszatérkezett Budapestre és értesülésünk szerint első dolga volt, hogy elmenjen dr. *Wlassich* Gyula kultuszminiszterhez és elmondja neki mindazt, a miket Olaszországban hallott.

Fenyvessy azonban *Pulszky* Károlyt is felkereste és igy szólt hozzá:

— Nem akarok a hátad mögött beszélni, hát megmondom neked is, hogy Olaszországban ezt és ezt beszélik rólad a műkereskedők és én kötelességszerűleg mindezt a miniszternek is tudomására juttattam.

— *Jó, jó, majd rendezem!* — Felelt Pulszky Károly az örültség minden különösebb szimptómája nélkül.

Nem kevésbbé jellemző a szépművészeti muzeum czéljaira fordított összegek kiutalványozásának története. Teljesen megbizható forrásból a következőkben értesültünk erről.

Pulszky Károly 1893. év folyamán kidolgozott egy memorandumot a szépművészeti muzeum alapítása tárgyában és elvitte azt *Csáky* grófhoz, az akkori közoktatásügyi miniszterhez. *Csáky* bizonyos skepticizmussal fogadta az ideát és ráhatatott arra, hogy az országnak nincs elegendő pénze kellő számu népiskolák alapítására, hogy inkább [illegible]

— Ugy ze a[illegible] pénzt a pénzügyminiszter! Ez volt Csáky gróf utolsó szava az ügyben. De *Pulszky* Károly görcsösen ragaszkodott ideájához. Most *Csáky* gróf megkerülésével egyenesen *Wekerle* Sándorhoz fordult, ki annyira lelkesedett a szépművészeti muzeumért, hogy rögtön kinyomatta a szépművészeti muzeum tervezetét és azt a Házban kiosztatta. Ekkor *Csáky* gróf ügyelmeztette a lobbanékony miniszterelnök-pénzügyminisztert, hogy ily nagy összeget képviselő tömeges vásárlások talán nem eszközölhetők egyszerre, de akkor *Pulszky* Károly megint készen volt ellenvetésével.

Bemutatott egy jegyzéket 167,000 forintnyi értékes képekről, melyeket azonnal meg lehet venni, csak ki kell menni értük Olaszországba. Ekkor *Wekerle*, megint *Csáky* gróf megkerülésével, ki is utalványozta a pénztári készletekből az első 250.000 forintot, hogy Pulszky a beterjesztett képeken kívül esetleg még másokat is vegyen. Csak azt kötötte ki, hogy — mint már jeleztettük — *Szalay* Imre és *Lotz* Károly kiszérjék Pulszkyt utjában. A miker melléje a hivatalos kisérőket kirendelték, Pulszky Károly egyszerre nem látta elérkezettnek az időt olaszországi utjához. Nem is tette meg, hanem várt, míg Csaky gróf megbukott, akkor *Eötvös* Lorand lett a miniszter, *Pulszky* Agost az államtitkár, Lotz meg megbetegedett, *Szalay* pedig muzeumi igazgató lett és az ő kezéhez szolgáltatták ki az első, negyedmillió forintot érő chequeket.

Ez mind véletlen összejátszása a körülményeknek, de azért mégis csak — gyanusak! A ládák jöttek egyre folyton, a velenczei *Fischer* és *Rechstein* szállító czég nem győzöttt elég ládát elküldeni, a budapesti *Ullmann* és *Seligmann* czégnek meg az országos képtár lett a legjobb kuntschaftja. Láda, az igen sok érkezett. Milyen tartalommal, azt nehány kormánypárti képviselőn és a Pulszky-család által protegált művészen kívül még más halandó nem tudja.

Olaszországban *Pulszky* Károly fényesen élt. Azok a magyar képviselők és tudósok, kik vele ott találkoztak, nem győztek elégge csodálkozni azon, hogy mily nagyszerűen reprezentálja ott Pulszky a magyar államot. Az országos képtár irodájában most is hever sok boriték, melyeknek felirása igy hangzik:

Illustrissimo Sigr. Conte Carlo Pulszky,

direttore de Pinacothek d

Budapest.

Magyarul: *Pulszky* Károly *gróf* urnak, a budapesti Pinacothek igazgatójának.

Az az országos képtár . . . . Fővárosi ember alig tudja, hogy mily nagy kincset foglal magában a tudományos akadémia [illegible] harmadik emelete. Az Akadémia vasárnapon és a lapok napirendjében olvasható ugyan, hogy nyitva van hétfőn, szerdán és pénteken 9—1-ig, de fehér holló számba megy az a fővárosi polgár, ki elvetődne e szép termekbe, hogy az ott függő képekben gyönyörködjön. Néha-néha egy-egy idevetődő tudós kíváncsiaskodik a híres Esterházyképtár után, melynek néhány remek darabja van. Mondják, hogy ez a képtár most egyike a legjobban rendezett galériáknak Európában, de a laikus szemlélő ezt nem igen veszi észre rajta.

A falak félig üresek, állítólag azért, mert a falak háta mögött is vannak képek. *A termekben most 100 darab czakeret-állvány áll, melyet Pulszky 11,000 forintért rendelt meg* [illegible]ngfer Gyulánál, hogy ezekben a keretekben [illegible] ze el a híres Esterházy metszet-gyüjtemény [illegible] gyüjtemény azonban most van rendezés alatt. A rendezés eltarthat még évtizedekig, addig a 11,000 forintba kerülő állványok eléktelenítik az akadémia fényes termeit ürességükkel.

Csak most, hogy az országos képtár ügye megint megbeszélés tárgyát képezi, tár[illegible] néhány fővárosi műbarátban kíváncsiság, hogy megnézzék a képtárt. Az érdeklődés azonban a vizsgáló bizottságnak kellemetlen és ezért, értesülésünk szerint, a miniszterelnöknél indítványozni fogják, hogy az országos képtár egyelőre 14 napra zárassék be egészen, miután most azok a termek, melyekben a legértékesebb képek függtek, [illegible] is be vannak szakva.

A vizsgáló-bizottság egyébként még mindig dolgozik. Hírlik, hogy most a képek megszámlálásával és az irományok felülvizsgálásával van elfoglalva. A jelenlegi körülmények közt talán nem érdekességre tarthat számot, hogy miként történik a leltározás. Az erre szolgáló jegyzékek rovata a következő:

Sorszám.
Képszám.
A festő neve.
A kép megnevezése.
Méret m. sz.
Mire van festve.
A kép szerzésének módja.
Érték frt kr.
A régi leltár száma 1866. 1876. 1881.
A kép régi elnevezése.
Jegyzet.

Pulszky Károly, mint az országos képtár igazgatója mellékesen *kipelaldásokkal* is foglalkozott, legalább erre vall egy levél, melyet a bécsi *Gerlach és Schenk* czég intézett hozzá 1893. október havában, mely levélben a czég elismeri, hogy Pulszky Károly utól 25 darab eredeti rajzot vett át, mely rajzoknak értéke 1300 frt . . .

Ily irányban is folyik a vizsgálat. Ezalatt *Pulszky* Károly, kinek felvilágosításai most nagyon szükségesek volnának, a lipótmezei tébolydában áll megfigyelés alatt, hol — egy hallatszik — tegnap hűdés érte.

Mint értesülünk *Wlassics* Gyula vallás- és közoktatásügyiminiszter *Radisich* Jenő helyett a Magyarország felszólalása következtében a vizsgáló bizottságba *Perlaky* Elek ügyvédet nevezte ki.

A képvásárlás titkaiból.

Egyik tudósitónknak ma alkalma volt beszélni a képzőművészeti viszonyok oly kiváló ismerőjével, ki nemcsak az országos képtár ügyeiben van teljesen otthon, hanem mindama körülményeket ismeri, a melyek a Pulszky-féle képvásárlásokkal egybefüggnek, továbbá pedig Olaszországban is, mint jeles műértőt ismerik.

Tudósítónk kérdéseire a vásárlásra vonat-